

Κυριακή 14η Μαΐου 2023

Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος.

(Ἰωάν. 4, 5 – 42).

«...δός μοι πιεῖν» (Ἰωάν. 4, 7).

Ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε τόν Ἕνα τῆς Τριάδος Λόγο νά φορέσει τήν ἀνθρώπινη φύση, γιά νά ἀναζητήσῃ τόν ἐξόριστο ἄνθρωπο στά μονοπάτια τοῦ κόσμου τούτου. Στίς ἀμέτρητες διαδρομές τοῦ Χριστοῦ Τόν βλέπουμε σήμερα νά συναντάει τή Σαμαρείτιδα. Στέκουν οἱ δύο τους πάνω ἀπό ἕνα πηγάδι καί συνδιαλέγονται. Ὁ Κύριος δέν διστάζει οὔτε ντρέπεται νά ζητήσῃ ἀπό τόν ἄνθρωπο κάτι φτηνό καί συνηθισμένο. Ζητάει λίγο νερό.

Λέγει στή Σαμαρείτιδα «δός μοι πιεῖν». Παρουσιάζει τόν ἑαυτό του διψασμένο Αὐτός πού ἔφτιαξε τίς θάλασσες καί τά ποτάμια. Διψάει Αὐτός πού φύτεψε τίς λίμνες καί ποτίζει τή γῆ μέ τίς βροχές καί τά χιόνια. Διψάει Αὐτός πού εἶναι ἡ πηγὴ

τοῦ ζωντανοῦ καί γάργαρου νεροῦ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Διψάει Αὐτός πού ξεδιψάει τούς ἀνθρώπους μέ τή δικαιοσύνη καί τήν ἄκτιστη χάρη Του. «Δός μοι πιεῖν» λέγει ὁ Χριστός σέ μιά γυναίκα πού ἦλθε κοντά Του νά ξεδιψάσει τό σῶμα της, ἀλλά ἀπό τή μεταξύ τους γνωριμία ξεδιψάει τήν ἐσωτερική της ἀναζήτηση γιά τόν πραγματικό Θεό.

Διψάει ὁ Θεός, διψάει καί ὁ ἄνθρωπος. Ἀπό τή σημερινή συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τή Σαμαρείτιδα διαπιστώνουμε πώς ὁ ἕνας διψάει γιά τόν ἄλλο. Ὁ Θεός διψάει γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Φλέγεται ὁ Θεός ἀπό τόν πόθο Του γιά τόν ἄνθρωπο! Σάν Πλάστης καί Πατέρας παρακολουθεῖ τό κάθε παιδί Του μέ ἀγωνία γιά τήν πορεία καί τήν πρόοδό του. Ὁ ἀπαθής Θεός πάσχει, ὅταν ὁ ἄνθρωπος πέφτει στήν ἁμαρτία. Πονάει, ὅταν τό πλάσμα Του παρασύρεται στήν ἔρημο τῆς καταστροφῆς. Δέν ἔχει σημασία ἐάν κάποιος εἶναι πλούσιος ἢ φτωχός, παιδί ἢ γέροντας, ἐπιστήμονας ἢ ἀγράμματος, ἄνδρας ἢ γυναίκα, ἄσπρος, μαῦρος, κίτρινος ἢ κόκκινος. Σημασία ἔχει γιά τόν Θεό τό κάθε πρόσωπο. Μέ τό φιλάν-

θρωπο βλέμμα Του στόχευσε στή Σαμαρείτιδα καί δίψασε γιά τή σωτηρία της. Πῆγε κοντά της καί ἤπιε ἀπό τήν πίστη της. Ξεδίψασε ἀπό τήν ἀγάπη της. Τό ἴδιο κάνει μέ τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς.

Δέν ὑπάρχει τρόπος νά περπατήσουμε ἀποφεύγοντας τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ. Ὅπου καί νά βρεθοῦμε ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου μᾶς παρακολουθεῖ στοργικά καί πατρικά. Ὅταν μᾶς βλέπει νά προκόπτουμε, μᾶς εὐλογεῖ. Ὅταν μᾶς βλέπει νά ὑποφέρουμε, μᾶς παρηγορεῖ. Ὅταν μᾶς βλέπει νά ἀμαρτάνουμε, μᾶς συγχωρεῖ. Ὅταν μᾶς βλέπει νά διαλύουμε τή σχέση μας μαζί Του, διψάει γιά μᾶς. Διψάει γιά τή σωτηρία μας. Διψάει ὁ Θεός γιά τήν ἀγάπη μας.

Ἀλλά καί ἐμεῖς διψᾶμε γιά τόν Θεό. Ἡ Σαμαρείτιδα σήμερα μαζί μέ τό δοχεῖο γιά τό νερό, πού πῆγε νά πάρει ἀπό τό πηγάδι, κουβαλοῦσε μέσα της καί μία πνευματική δίψα. Ὑπέφερε ἀπό τή δίψα γιά τόν ἀληθινό Θεό. Ὅταν τῆς ἔδωσε τήν ἀφορμή ὁ Κύριος, ἐκδήλωσε αὐτή τή δίψα ἔντονα καί μέ εἰλικρίνεια. Ἐξέφρασε τόν πόθο της γιά τόν πραγ-

ματικό Θεό. Αυτόν τόν Θεό, πού οί άνθρωποι Τόν χάσαμε μέσα στό δράμα τῆς ἐξορίας ἀπό τήν Ἐδέμ, τό ὁποῖο βιώνουμε. Ὅλοι διψᾶμε γιά τόν Θεό. Πηγαινουμε στά διάφορα πηγάδια τῆς γῆς νά ξεδιψάσουμε, ἀλλά δέν τά καταφέρνουμε. Οἱ παρέες, τά ξενύχτια, οἱ κοσμικότητες, οἱ ἐπιδόσεις σέ καθετί γήινο καί ρηχό, τά χρήματα, ἡ εὐμάρεια, ἡ τεχνολογία εἶναι τά σύγχρονα πηγάδια, στά ὁποῖα καταφεύγουμε γιά νά ξεδιψάσουμε τήν ψυχή μας. Τό νερό, ὅμως, πού ἀντλοῦμε ἀπ' ἐκεῖ εἶναι θολό, πικρό καί δηλητηριασμένο ἀπό τήν τοξικότητα τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι μέ τό στόμα τοῦ ποιητῆ ἐκφράζουμε τήν ἐσωτερική μας ἀγωνία: «Δέν ἔχουμε ποτάμια, δέν ἔχουμε πηγάδια, δέν ἔχουμε πηγές. Μονάχα λίγες στέρνες, ἄδειες κι αὐτές. Πού ἤχοῦν καί πού τίς προσκυνοῦμε». Τά πάντα καί οἱ πάντες μᾶς ἀπογοητεύουν. Ὅσο περισσότερα μᾶς ὑπόσχονται, τόσο περισσότερο ψεύδονται καί μᾶς ξεγελοῦν. Ὅταν ἀκουμπᾶμε πάνω στούς ἀνθρώπους, γκρεμιζόμαστε. Ἐτσι ψάχνουμε τήν ἄσειστη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Διψᾶμε γιά τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή

ζωή μας. Ἐπιζητοῦμε τὴν παρηγοριά Του, τὴν προστασία Του, τὴν ἐπιστήριξή Του, τὴν ἄκτιστη καὶ θεοποιό χάρη Του. Ἡ ζωὴ χωρὶς Χριστό εἶναι ἄνοστη, ἀνυπόφορη, μονοδιάστατη, λασπώδης, βασανιστική. Χωρὶς Χριστό δέν ὑπάρχει ἐλπίδα. Τό μέλλον γίνεται ἀγωνία καὶ πειρασμός. Χωρὶς Χριστό τό παρελθόν γίνεται βασανιστήριο καὶ Ἐρινύα. Χωρὶς Χριστό τό παρόν ἐξαφανίζεται ἀνάμεσα στίς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ στά σχέδια τοῦ μέλλοντος. Χωρὶς Χριστό ὅλοι εἶναι ἀντίπαλοι, ὅλοι εἶναι ἀνταγωνιστές, ὅλοι εἶναι ἐχθροί, μέ μεγαλύτερο ἴσως τόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό.

Ἡ μοναξιά εἶναι ὁ κλῆρος, ὁ φόβος καὶ ἡ κατάληξή μας χωρὶς τόν Χριστό. Ἡ ἀνικανοποίητη καρδιά χωρὶς τόν Χριστό φλέγεται καὶ βασανίζεται ἀπό μία δίψα ἀσίγαστη. Εἶναι ἡ δίψα γιά τὴν τελειότητα, γιά τὴν πληρότητα, γιά τὴν οὐσιαστική εὐδαιμονία, γιά τὴν φιλόνηθη παρηγορία, γιά τὴν ἀγαπητική πατρότητα. Ὅταν γευτοῦμε τόν Χριστό, αὐτὴ ἡ δίψα σβῆνει. Ὅταν βάλουμε τόν Χριστό μέσα μας, μόνον

τότε ἡ ζωὴ μας γεμίζει καὶ ἡ ὕπαρξή μας ἀνακαινίζεται.

Στὴ δίψα μας γιὰ τὸ τέλειο καὶ τὸ ἄπειρο μοιάζουμε μέ τὴ Σαμαρείτιδα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Αὐτὸ τὸ τέλειο καὶ τὸ ἄπειρο δέν εἶναι κάποια ἰδέα οὔτε κάποια κατάσταση οὔτε κάποιο συναίσθημα ἢ κάποια ψευδαίσθηση. Τὸ τέλειο καὶ τὸ ἄπειρο εἶναι ἓνα πρόσωπο. Εἶναι ὁ Χριστός. Ὅπως ἐμεῖς διψᾶμε γιὰ Ἐκεῖνον, ἔτσι καὶ ὁ φιλόανθρωπος Ἰησοῦς διψᾶει γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς. «Δός μοι πιεῖν» λέγει στὸν καθένα μας. Νά τοῦ προσφέρουμε τὸ νερό τῆς ἐμπιστοσύνης μας, τῆς ἀγάπης, τῆς προσευχῆς, τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα, τῆς μικροσκοπικῆς μας ἀρετῆς. Θὰ Τὸν ἱκανοποιήσουμε. Θὰ δικαιώσουμε τὴν πορεία πού κάνει πρὸς ἐμᾶς. Κυρίως ὅμως θὰ ἀπολαύσουμε τὸ δικό Του νερό τῆς ἄκτιστης Θείας Χάρης. Θὰ ποτιστοῦμε μέ τοὺς ζωοφόρους κρουνούς τῶν ἄπειρων δωρεῶν Του, μέ τὰ νάματα καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα κύματα τῆς ἀπέραντης ἀγάπης Του καὶ τῆς ἀσίγαστης φροντίδας Του. Ἀμήν.